

JOCS
florals

ESCOLARS
Barcelona

2015

CIUTAT VELLA // L'EIXAMPLE // SANTS-MONTJUÏC // LES CORTS // SARRIÀ-SANT GERVASI //
GRÀCIA // HORTA-GUINARDÓ // NOU BARRIS // SANT ANDREU // SANT MARTÍ

Jocs Florals Escolars de Barcelona 2015

OBRES GUARDONADES

Membres del jurat, any 2015

President

GERARD ARDANUY

Regidor d'Educació i Universitats

BLANCA ALSINA SEGURA

*Representant del professorat d'educació primària
de l'Escola Dominiques de l'Ensenyament de l'Eixample*

DOLORS ALBÓS

*Representant del professorat de secundària
de l'Escola Sadako de Gràcia*

JAUME CELA

Representant del món literari

MONTSERRAT CAMPÀ

*Representant del professorat d'educació especial
de l'Escola Gavina de Sant Andreu*

MARIA MESEGUER DOMÈNECH

Representant de l'Institut Municipal d'Educació (IMEB)

Disseny de coberta: Sara Ozvaldic

IED Barcelona. Escola Superior de Disseny

Un any més tenim el plaer de gaudir de l'obra creativa dels més joves de la ciutat amb una nova cita dels Jocs Florals Escolars. Un certamen que es va consolidant any rere any, amb dos mil participants en les últimes edicions.

Els Jocs Florals Escolars estimulen la creativitat poètica dels nens i les nenes, i ajuden a divulgar el gust per la poesia i la prosa entre els escolars de Barcelona. És per aquest motiu que l'àmplia participació d'estudiants i l'alt nivell dels treballs presentats ens omplen de satisfacció.

Vull expressar l'admiració que em desperten aquests textos, plens de sentiments, emocions i paraules que surten del cor. Com a alcalde, vull dedicar el meu sincer agraïment al professorat pel seu esforç i la seva implicació, que ajuden els alumnes a aprendre a estimar la bellesa dels poemes i de la narrativa.

Cal posar en valor, també, la feina dels jurats respectius, dels professionals dels districtes i del personal del Consorci d'Educació de Barcelona, que, d'una manera entusiasta, han fet possible aquesta nova edició.

La meva felicitació als guardonats i les guardonades, i el meu reconeixement a tots els que heu participat i compartit les vostres creacions poètiques en les diverses fases del concurs. La vostra feina ens ha permès conèixer el talent dels joves autors i ens reafirma la implicació dels alumnes en la celebració del certamen.

Els Jocs Florals Escolars constitueixen una activitat cultural única, que permet crear lliurement amb la màgia de les paraules. Gaudiu d'aquesta experiència inoblidable.

Xavier Trias
Alcalde de Barcelona

LES MUNTANYES DAVANT DEL LLAC

Estic asseguda a les roques del llac,
un paisatge tranquil tinc al davant.
Blau, verd i gris al meu voltant.
Sento alegria!
I el llac de cristall em fa somriure.
El sol daurat se'n va
i la lluna platejada
ens ve a visitar.

Una barca em porta a casa
i als meus pares els ho vaig a explicar.
Un somni davant les muntanyes
s'ha fos en el llac.

Berta Alibes Ibañes
Escola Reina Elisenda

MARE, QUINA OLOR FA EL VENT?

Feia molt de temps que als germans gossets els agradava jugar amb el vent que arribava de lluny. Es preguntaven d'on venia i intentaven saber quina olor feia. Un dia els gossets van voler saber-ne més i van preguntar a la seva mare:

-Mare, quina olor fa l'aire?

I la mare va començar a explicar com eren els vents que ella coneixia:

-Fillets, la brisa és un aire suau que bufa des del mar i fa olor d'aigua salada, tot i que el gos del veí m'ha explicat que hi ha un aire huracanat que ve del tròpic, molt perillós, que fa olor de fum, de foc, de cendra i de ferro.

Els gossets es van espantar una mica, però volien saber-ne més:

-Mare, quina olor fa el vent de garbí?

-El vent de garbí arriba del Sàhara i porta sorra fina que se'ns fica pel nas. Aquest vent és calent, fa olor de desert i de camells -va dir la mare gossa.

La mare gossa va voler explicar el vent de tramuntana. Aquell vent feia que l'amo no els portés a passejar i tenien curiositat per endevinar-ne l'olor.

-Fills meus, la tramuntana arriba de més enllà de la muntanya, és un vent fred i molt fort, fa olor de pins, d'avets i d'herba fresca -va explicar la mare gossa.

Els dos gossets van saltar emocionats i es van imaginar visitant enlairats sobre els vents els llocs d'on venien.

-Però, n'hi ha més i bufen en altres llocs del món. Jo no puc explicar quina olor fan. Potser vosaltres algun dia els podreu conèixer i m'ho explicareu a mi. Va, marxeu a jugar una mica! -va dir la mare gossa.

I els dos germans gossets van sortir al jardí de la casa per imaginar viatges on podrien olorar tots els vents del món.

Tahmid Abadullah

Escola Rubén Darío

L'ESTEL BRILLANT

Per primer cop, vaig sentir el teu nom a P3
I ja no deixaria de sentir-lo mai més.

Curs rere curs, el teu nom repetint-se anava
I, no sé per què, però... m'agradava.

Una capseta, un caragol, una bicicleta...
Els teus poemes moltes coses m'explicaven.

De ben petit m'havien dit que quan ens deixa un ser volgut,
Un nou estel, al cel és aparegut.

Des de fa un any, més que un mirall
Brilla en el cel, l'Estel de la Joana Raspall.

Guillem Romaní Garcia

Escola del Mar

TRES PELUIXOS MÀGICS

Tinc fred. M'acosto els llençols a la cara i em tapo una mica més. La manta m'acarona el cos i em tapo tota, fins i tot la cara. Com m'agrada!!!! Sóc al llit amb els meus tres peluixos: el Crispetes, la Montse i el Caixals. Sempre dormen amb mi. La mama em diu que ja sóc gran per jugar-hi, però jo no li vull dir el meu secret: amb ells no hi jugo, amb els meus peluixos hi parlo. Hi parlo perquè tenen vida.

Ja sé que costa de creure. Fins i tot a mi em va costar una mica. Tot va començar el Nadal passat, just abans de Reis. Jo sempre arreglo les nines i rento i cuso els peluixos perquè estiguin ben macos per Nadal i Reis. L'any passat també ho vaig fer. Al Crispetes li vaig cosir uns forats que tenia a la panxa i el vaig rentar amb aigua i sabó. Es veia estrany, però polit. També el vaig canviar de lloc a la prestatgeria i el vaig deixar sol amb altres joguines.

L'endemà quasi em moro d'un ensurt quan vaig entrar a l'habitació. El Crispetes estava de nou al seu lloc, brut de pintura i amb forats i, al costat, la Montse i el Caixals.

-CloeEEEEEEEEEE -vaig cridar enfadada a la meva germana-. Per què has tocat el Crispetes sense el meu permís?

La Cloe em va assegurar que no havia fet res i com que és molt bona (més que jo), la vaig creure. La mama estava de viatge i no podia haver-ho fet ningú més. Quin misteri!!!!!! Vaig tornar a mirar el Crispetes. Ell semblava que també em mirava. I va ser llavors que em va parlar.

-M'agrada anar brut i descosit perquè això vol dir que juguem...

Uffff. Em vaig haver de pessigar per comprovar que no era un somni. Però en el fons del fons jo sabia que el Crispetes era més que un tros de roba. Li vaig fer l'ullet i el vaig despenjar encara més. Quan el vaig posar amb el Caixals i la Montse, al seu lloc de sempre, ells dos es van moure. I els tres es van abraçar feliços d'estar junts de nou.

Aquella nit me'ls vaig emportar els tres al llit i em van explicar que al món dels peluixos sempre n'hi ha uns quants que cobren vida per protegir nens que ho passen malament. Van venir a mi quan el papa va morir fa quatre anys i fins ara m'han estat fent companyia.

El Crispetes sempre va amb mi quan vaig de colònies, el Caixals m'acompanya quan tinc malsons i la Montse està amb mi quan em trobo malament. Només agafo els tres alhora quan penso en el papa. I així penso coses boniques d'ell i no estic trista. Des de la nit de Reis de l'any passat que ho sé. És el meu secret. El papa me'ls ha enviat. Ell sempre pensa en mi. I jo en ell.

El fred ja m'ha passat. Penso que aviat arribarà l'estiu. Els ulls se'm tanquen a poc a poc mentre m'abraço al Crispetes, a la Montse i al Caixals.

Noa de la Peña Corral
Escola Tàber

EL MAR I JO

A l'estiu vaig de vacances
a un poble, vora el mar.
Les gavines pesquen peixos
i els vaixells, vénen i van.

A la platja jo m'acosto
impacient, com cada cop.
Salto a l'aigua, crido i xisclo,
i em diverteixo com pocs.

Com m'agrada submergir-me
per mirar el fons marí!
Amb les ulleres i el tub,
jo nedo com un dofí.

Per caminets entre algues,
ressegueixo el fons del mar,
enmig de bancs de peixos
i de branques de corall.

Amb la càmera de fotos
semblo un caçador furtiu,
testimoni d'un paisatge
que amb un "clic" faig captiu.

Amagat en una roca
He trobat un pop molt gran.
M'ha tirat tota la tinta
perquè l'estava buscant.

Quan de cop m'he fet enrere,
una espina m'he clavat.
De l'ensurt he obert la boca,
quanta aigua m'he empassat!

De ben poc, avui m'ofego
i la punxa em fa patir,
Però em sento ben contenta:
tinc la foto, vet-ho aquí!

Maria Queralt Hernández Llobet

Dominiques de l'Ensenyament

UNA MORT ANUNCIADA

Ell sabia que quan es fes fosc moriria.

A poc a poc va començar a treure el cap per l'horitzó, va sentir-se alleujat de veure el mateix paisatge de sempre i això el va animar a continuar sortint més i més. Deixava rastres, petjades que l'identificaven com a gran rei del món. A mesura que ell s'anava despertant, el món es començava a engalanar amb la seva llum i energia.

Passaven els segons, els minuts, les hores i ell anava pujant més i més, i, quan va arribar el migdia, es va col·locar just al centre del fons blau.

En aquell moment va sentir-se segur, orgullós de ser qui era, important.

Va continuar el dia i aleshores va començar a baixar, però aquest cop per l'altre costat i, a mesura que baixava, el cel s'anava enfosquant, fins que va arribar a la ratlla de l'horitzó. Aleshores va difuminar el cel amb una tènue llum vermella que va desaparèixer quan ell va amagar-se del tot rere les muntanyes.

Li havia arribat l'hora.

Joana Cruzate Agustí
Escola Àngel Baixeras

SEXTINA PER A LA PAU MUNDIAL

Les persones es queden sense Paraules
quan observen el terror de les Armes
i mai no troben enlloc la gent Justa
que ajudi en aquesta salvatge Guerra.
El cel plora quan veu la terra Negra
pintada amb les mans de les ments Infaustes.

Mentre més vides es tornen Infaustes
els soldats no volen sentir Paraules.
Amb ulls buits i sang pintada de Negra
la seva ment obeeix les Armes.
Quan la seva ànima perd la Guerra
es convencen: no existeix raó Justa.

Aquells que pensen de manera Justa,
pocs viuen: culpa d'idees Infaustes
creades per aquells que cerquen Guerra.
Fent un mal ús de les seves Paraules
utilitzen gent com si fossin Armes.
Van construït una història Negra.

Assassins que tenen la vista Negra
ben segurs que la seva causa és Justa;
idolatreten amb goig les seves Armes.
Moren amb terror persones Infaustes
perquè mai no senten les seves Paraules
els éssers cruels que gaudeixen amb la Guerra.

I com podran detenir aquesta Guerra
aquells que tenen una ànima Negra
si fan ús d'armes i obliden Paraules?
Quan veuran que cap batalla no és Justa?
Que no és bo fer les persones Infaustes
i que no serveixen per a res les Armes?

Vull confiar en el final de les Armes.
Quan el món es cansi de tanta Guerra,
que no es trobin més ànimes Infaustes,
i desaparegui aquesta ombra Negra,
viurem el principi d'una era Justa
i les solucions seran amb Paraules.

Fem un món sense Armes, només Paraules.
Prou a la Guerra, prou vides Infaustes.
Si la vida és Negra no és Justa.

Víctor Lajara Franco
Sadako

ULLS INNOCENTS

Per a l'àvia.

El veí del costat de casa em va agafar a coll i va començar a córrer. Una sirena sonava allà a la llunyania i la gent que hi havia pels voltants de la plaça de toros de Las Arenas de Barcelona estava alterada. Amb només 6 anys jo no entenia el motiu de tot aquell rebombori. Des dels braços del meu veí veia la meva mare córrer com podia, agafada de la mà de la Nuri, la meva germana gran. Uns avions van sobrevolar el cel i el temor va augmentar. Al lluny es veien unes coses rodones i negres que queien del cel, i que en contactar amb el terra desprenien un fort soroll.

Em feia gràcia veure com les llambordes ballaven sota els peus de la gent i aquell soroll que em recordava els petards de les nits de Sant Joan. Se'm va escapar una riallada i el veí em va escridassar sense deixar de córrer. No entenia el comportament dels adults, eren estranys i apagats, sense imaginació. El pensament em va venir tan ràpid com l'aigua que s'escola per un forat, potser jo seria igual de freda i seriosa, només em dedicaria a un sol ofici i també somriuria encara que no em vingués de gust. Ràpidament vaig fer fora aquell pensament amarg i em vaig tapar la boca amb les mans per ofegar una altra riallada en veure que una de les llambordes que el meu veí havia trepitjat s'havia trencat. Era una visió curiosa la de la guerra. Aquest és el nom amb el qual la mare anomenava el que per a mi era com una fira. Els carrers de Sants passaven molt ràpid entre l'espectacle de llums i

sons sota un cel ennuvolat que semblava tret d'un dels contes que llegia vora la llar de foc.

Les rialles ofegades no van durar gaire estona. Ens vam endinsar per la boca del metro i algú va tancar les portes de la parada. Dins l'andana hi havia tanta gent que a mi em va semblar que hi era gairebé tot Barcelona. Entre l'olor de suor i el perfum de diverses dones em vaig marejar. De cop i volta tothom va callar. Era un silenci sepulcral, només interromput per les bombes. Cada cop eren més i més a prop, una esgarrifança em va recórrer l'espina i la por i la serietat dels més grans se'm van encomanar com s'encomanava la pesta negra. Amb els meus ulls foscos vaig buscar la mirada tranquil·litzadora de la mare, però ella estava més distant i més morta de por que mai.

Tothom al túnel feia la mateixa cara que ella. Uns miraven el sostre, d'altres només feien que menjar-se les ungles, n'hi havia que ploraven en silenci, però sobretot hi regnava la por i la tristesa. En aquell precís instant vaig adonar-me que la guerra no era res més que això: temor, mort i fam.

Aquells sorolls eren sobre nostre, preparats per foradar el sostre i esclafar-nos allà mateix.

-Sents els gegants, petita? -Em van xiuxiuejar a cau d'orella amb veu ronca quan les llàgrimes començaven a brollar-me als ulls.

En girar-me vaig poder apreciar un rostre massacrat, ple d'arrugues i uns ulls blaus i petits que em miraven.

-Gegants? -Vaig preguntar jo en veu baixa perquè ningú no m'arribés a sentir.

-I tant! No sents les seves passes?

Vaig assentir.

-Vénen a visitar els carrers de Barcelona i diuen que s'hi quedaran una temporada.

-De debò? -Vaig dir jo contenta mentre l'home m'assenyalava la seva orella indicant-me que escoltés.

Unes passes de gegant se sentien sobre el metro, eren irregulars i n'hi havia que eres mes fortes que d'altres.

L'home es va treure un llibre mig trencat de la butxaca i me'l va oferir.

-Guarda'l bé, i cada cop que els gegants surtin del seu cau i vinguin a visitar la ciutat, llegeix-lo.

Vaig fer que sí amb el cap i el vell em va picar l'ullet mentre feia mitja volta i se n'anava. Immediatament em vaig posar bé la faldilla i em vaig ajeure a terra a llegir i a desconnectar d'aquell lloc inhòspit.

No el vaig tornar a veure mai més, però vaig seguir les instruccions del vellet. Llegia el llibre una vegada i una altra sense cansar-me'n. Els anys van passar i la guerra transcorria. En aquella estació vaig aprendre a suportar el dolor i la fam, vaig aprendre a aguantar-me les llàgrimes i a estar en silenci.

Ara, ja amb vuitanta-dos anys, encara hi penso, en la Guerra Civil espanyola, i me'n recordo, de la meva innocència en creure que les bombes eren gegants que em van fer companyia durant tots aquells dies foscos i ric d'allò que no entenia i que era com un joc des de la mirada d'una nena petita.

Rut Martínez Soriano

Escola Vedruna-Àngels

EL SENTINELLA DE LA NIT

Les fosques i llargues nits il·lumina,
tot ell és alt i esvelt, desafiant.
Cada nit veiem com el far gegant
Una llum dibuixa de plata fina.

La forma que la lluna difumina
guia el camí dels qui van navegant.
Oh, far solitari i amenaçant,
que aïllat el penya-segat domina.

Amb el seu ull que tot ho coneix
deixa el vell blanc far que el sol coroni
i el centenari guardià s'erigeix.

Ell permet que l'escuma l'acaroni,
les furioses ones resisteix.
És del temps el silenciós testimoni.

Paula Gámez Pérez

Institut Josep Pla

L'HOME DELS MIL I UN NOMS

Feia ben bé un parell d'hores que estava assegut, nu de pèl a pèl, en una mena de cadira que recordava perillosament una cadira elèctrica, amb dos braçals de ferro als canells i dos més als turmells d'on sortien tot de fils que anaven a parar a un armari de metall farcit de quadrants, manòmetres, amperímetres, baròmetres i llumetes verdes, vermelles, grogues i blaves que s'encenien i s'apagaven sense parar. Al cap hi duia un casc com els que els posen a les senyores a les perruqueries per fer-los la permanent, però aquest estava connectat a l'armari per mitjà d'un cable negre gruixut per dins del qual corrien centenars de fils de coloraines.

El professor, un cinquantí de cabells en forma de casquet i amb la ratlla al mig, barbata de boc, ulleres d'or, una bata blanca que més blanca no podia ser i aire antipàtic i superior, l'havia metrallat amb una ràfega de preguntes com si fos una partida de Trivial:

- Qui era Abraham Lincoln?
- Qui va descobrir Amèrica?
- Què pensa en veure un bon cul de senyora?
- Què s'estima més, un cucurutxo o un rosegó de pa florit?
- Quants eren els set reis de Roma?
- Què val més, una pel·lícula còmica o un castell de focs?
- Si l'escomet un gos, vostè fuig o li planta cara?

(Fragment extret del llibre El joc de miralls, d'Andrea Camilleri)

-Com es diu vostè?

Era ja un ritual, tots els dies les mateixes preguntes i respostes, l'única diferència era l'última, cada dia tenia un nom diferent, però mai el real. Responia pacientment cadascuna d'elles, amb un cert to de desafiament i suficiència, per tal de fer saber al professor que no se'n cansaria mai:

-Un president dels Estats Units.

-Cristòfor Colom.

-Pensaments íntims no gaire agradables de compartir.

-Un cucurutxo.

-Set.

-Depèn de la qualitat dels dos elements.

-Depèn de la mida del gos.

-Charles.

Ja arribava, podia sentir l'electricitat recurrent-li l'esquena, cada pèl de la columna vertebral eriçant-se-li, i com s'acabava a la punta dels peus. Aquell moment del dia era l'únic que el mantenia viu, l'únic que li demostrava que continuava sentint. Feia ja quatre anys que havia entrat al manicomi, i des que havien començat la sessió de les preguntes per controlar els seus pensaments i saber quan deia la veritat, havia descobert el plaer més gran del món. Mai no hagués pensat que aquell corrent pogués ser una altra cosa a part de dolor, però al cap de dues setmanes ja s'hi havia acostumat i ara era el que somniava cada nit i el que esperava tot el dia. Aquell era el seu moment.

Com cada vespre, el professor, amb expressió cansada, va recordar-li que, com que no deia la veritat, havia de patir una descàrrega, i que tard o d'hora hauria de dir el seu nom. En Charles, Martí, François, Dietrich o com es digués va somriure amb malícia, no volia deixar de patir aquelles orgàsmiques descàrregues.

Donant per acabada la sessió d'aquell vespre, el professor va acompanyar el boig a la seva cel·la. Segons el seu parer, era una causa perduda. Ja feia temps que havia descobert aquell somriure que se li feia just abans de respondre l'última pregunta. No podia entendre com a algú li podia agradar la sensació de l'electricitat recurrent-li el cos, tot i que ell ja havia vist casos iguals o pitjors. Mentre rumiava, va arribar a la cambra del pacient i, amb un moviment bruscat, el va empènyer cap a dins. Fent un últim cop d'ull, va poder percebre una mirada i aquell somriure que el van fer esgarriar.

Un cop dins la cel·la, encara podia sentir els pèls de la nuca eriçats, però per tercer cop a la setmana, va creure que no era suficient. Ell notava que estava avorrit, que ja estava mort. No tenia res a fer. Dormir. Menjar. Preguntes... Era la seva rutina. Per això, quan el vespre següent van conduir-lo a la sala de l'armari de llumetes que tant el fascinaven, va decidir provar el que havia estat planejant.

Aprofitant que el professor encara no havia arribat, i que els guardes estaven entretinguts lligant-li els peus, va tocar aquella rodeta del seu casc que havia estat observant i que posteriorment havia descobert que modificava la intensitat de la descàrrega. Dissimuladament la va fer rodar cap a la dreta. Era com si el casc s'anés empentint, el cap li va començar a fer mal, però va haver de deixar els braços a

la cadira ràpidament quan va notar que ja tenia un turmell ben enganxat. Ningú sospitava res, i ell ja tenia pensat el seu nom, John, com el del professor malhumorat.

En entrar a la sala, en John va veure que el pacient semblava més content que els altres dies. No. El que se li reflectia a la cara no era felicitat, era bogeria.

Seguint amb el que ja era una tradició, va deixar anar les vuit preguntes. El que mai no s'hagués esperat era que el nom escollit aquell vespre el pogués afectar tant. Ho havia dit roncament, i delectant-se. L'havia mirat als ulls. Després, un crit ensordidor va omplir la cambra.

Aquell vespre, mai no va sentir l'electricitat recórrer-li l'esquena.

Aquell vespre, en John va somniar el somriure maliciós i el xiuxiueig del seu nom.

Jana Soler Lázaro

Casp-Sagrat Cor de Jesús

LES PORTES

Sovint ens acostem a *Sophia*,
desitjosos de descobrir
el que el destí,
en si,
ens ensenya.

altrament, no existeix. L'existència és robada

Les portes
no són més que la via,
per veure,
a través del vel de la incertesa,
l'esperança.

Temorosos de l'error,
amenaçats pel temps,
sovint ens acostem
a tancar les portes
que se'ns ofereixen obertes.

Doncs desitjaré l'error,
m'acostaré a destí,
en si obriré portes,
i per una vegada,
en deixaré una d'oberta.

Somíem un món que prenem per realitat, ple de fantasia,

per idees somiades, batallades, combatudes, per ser realitzades.

Laura Gibert Laborda

Claret

UN DIA MÉS

L'Amir obre els ulls en un horrorós dia més, desitjant tenir alguna cosa sòlida dins l'estómac. Es calça les úniques sabates que ha dut a la seva vida i surt fora de la seva barraca. Avança entre els companys amb el millor company: el silenci. Passa el control diari, en el qual li assignen la seva feina diària. Avui a l'Amir li toca recollir cotó. No és que sigui un treball gaire agradable, però ho és més que extreure materials de dins les mines, almenys per a un nen d'onze anys.

L'Amir comença la seva tasca. El dia passa entre camps de cotó. L'Amir té gana i té set, però calla, ho ha fet sempre i ho continuarà fent. Observa com els amos passen pel seu costat sota un paraigua que els protegeix del sol, un sol que no té pietat ni amb ell ni amb tots els que treballen allà. Els amos pensen que el sol ja no els enfosquirà més la pell.

Una altra jornada laboral acaba. L'Amir rep la seva moneda pertinent pel treball de tot un dia. Li costa agafar-la, el seu tacte ha disminuït. Amb ella, només es pot permetre un insignificant plat aigualit amb algunes restes de carn.

La Nisaku obre els ulls un dia més, desitjant que la tos li minvi. Duu el seu monòton vestit i es col·loca la mascareta. Un carrer i un barri recarregats de gent i contaminació li diuen bon dia. En el seu trajecte diari coincideix amb companys amb els quals intercanvia una breu salutació.

Entra dins la fàbrica, es recull els cabells i recorre passadissos fins a trobar el seu. S'asseu al seu seient, el 411. Passen uns minuts fins que el familiar soroll de les màquines la fa reaccionar.

La Nisaku comença la seva tasca. Passa el dia tractant materials per manufacturar-los. Avui toquen samarretes. Passa el matí treballant cotó procedent de l'Àfrica.

A la tarda li toquen els tints artificials de samarretes. Potser una d'elles està feta amb el cotó que ella ha tractat durant el matí. No seria estrany, amb els incomptables treballadors d'aquell immens polígon...

Una altra jornada laboral s'acaba i la tos de la Nisaku augmenta, ho ha estat fent durant dues setmanes. Quan arriba a casa, es prepara un bol de fideus amb arròs.

La Hannah obre els ulls un tranquil dia més, desitjant anar-se a dutxar amb aigua calenta i baixar a esmorzar. S'arregla i estrena la seva nova samarreta comprada el dia abans a la botiga de més prestigi. Mentre se la posa, li sembla veure a l'etiqueta alguna cosa de la Xina i de cotó, però no es para a mirar-ho ni ho farà. S'observa mentre pensa que l'elevat preu d'aquella peça ha valgut la pena.

Surt a l'ampli i cuidat carrer on es troba amb les seves amigues. Arriba a l'institut i s'asseu a la seva taula. La veu d'aquell professor la fa entrar en un altre dia d'avorrides classes. El dia passa entre exàmens, bromes, apunts i banalitats. Rep mirades de rancor per dur aquella samarreta. Li és igual, sap que està fabulosa.

En sortir de classe, va a la gran festa que s'ha organitzat. Passa el vespre ballant, saltant, bevent i fent-se fotos.

En Nacho obre els ulls en un altre únic dia més, desitjant menjar-se el món una mica més de com ho fa aquest amb ell. Duu la roba que expressa els seus sentiments.

Surt al carrer i es troba amb els seus amics, camí de l'institut. S'asseu a la seva taula i la veu del professor li fa prendre consciència del món en què viu. Mentre el professor parla, el seu cervell va esprement els seus pensaments i el seu pit va cremant d'impotència. El dia passa entre exàmens, bromes, apunts i realitats. Rep mirades de rancor per les seves idees. Li és igual, està acostumat a la ignorància.

En sortir de classe, amb els seus amics es desplacen al centre. Esperaven aquella manifestació des de feia dies. Passa la tarda cridant, defensant el que pensa, és un d'entre nou-cents noranta-nou mil més, cridant, omplint-se del sentiment col·lectiu i de l'emoció compartida. Es connecta un moment a les xarxes socials i hi apareix una noia enmig d'una festa amb una d'aquelles samarretes que d'aquí a dos dies durà tothom. En Nacho pensa en els diners que li deu haver costat i en les injustícies que ha comportat. I torna a cridar, a defensar els seus ideals.

L'Amir s'estirarà un dia més en el seu fi cartró preparat per aguantar el vent, preguntant-se si algun dia satisfarà el seu estómac. Un dia més.

La Nisaku s'ajaurà un dia més al seu petit i brut llit, indecisa que la tos produïda pels productes químics la deixi viure gaire temps més. Un dia més.

La Hannah es ficarà un dia més dins el llit pensant, entre la nebulosa de l'alcohol i la festa, en la popularitat de les seves fotos a les xarxes socials. Un dia més.

I el món s'adormirà, un dia més. I la roda del sistema continuarà girant, un dia més.

Però en Nacho té esperances. Un dia més.

Eulàlia Saguer Gavalda

Sagrada Família

LA CAPSA BLAVA I LA PALA BLAVA

M'ho passo bé jugant
al pati de sorra,
amb la capsa blava
i amb la pala blava.

Quan jugo al pati,
em sento molt bé i feliç.
No sempre puc tenir
la capsa blava
i la pala blava.

De vegades tinc altres pales i capsos,
iestic bé, però jo prefereixo
la capsa blava
i la pala blava.

Ivan Cruz Laparra
Escola Vila Olímpica

NO ET RENDEIXIS

Hi havia una vegada un noi que es deia Nelson. Era cantant. Tenia un amic que es deia Edson Metalero i tenia el somni de ser cantant.

Quan l'Edson caminava pel carrer li agradava cantar i la gent el mirava amb estranyesa. Un dia va dir al seu amic Nelson que l'ajudés a ser un cantant famós. En Nelson li va dir que l'ajudaria a aconseguir el seu propòsit. Per aquest motiu el va portar al seu estudi d'enregistrament. Allà van fer unes proves. Després d'uns quants intents van treure la seva primera cançó.

Per saber si la cançó era bona la van penjar al Youtube. Passat un temps van veure que la cançó no agradava a la gent. Llavors Nelson va tenir una idea: va trucar a un cosí seu, en Secreto, que era un famós cantant dominicà, per demanar-li consell.

En Secreto li va dir que l'ajudaria a compondre una bona cançó. En Nelson i l'Edson van enregistrar un tema nou. La van tornar a penjar al Youtube. Per a la seva sorpresa, a la gent li va agradar molt i van començar a rebre peticions de més cançons.

Els van compondre diferents cançons en les quals la lletra parlava d'animar a tothom que no es rendissin quan tenen un somni i treballassin sempre per aconseguir-lo.

Nelson García Paredes

Centre d'Educació Especial Conxa Espina

RELACIÓ DE FINALISTES

ALUMNES DE 1r CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Ona Alcalde Vives

Els caramels viatgers
Escola Turó del Cargol. Gràcia

Aroa Barraquero Amaya

La carbassa màgica
Escola Torrent d'en Melis.
Horta-Guinardó

Ingrid Bassas Mas

L'esponja
Escola El Sagrer. Sant Andreu

Maria Denn Mangiron

El mussol que no s'hi veia
Mireia. Eixample

Xènia Ferrando Herrero

L'Amazones
Escola Barcelona. Les Corts

Sara Juncosa Fernandez

La pilota Bota-Bota
Miró. Sant Martí

Samuel Martínez Rodríguez

Si jo fos Sant Jordi
Jesús-Maria Claudina Thévenet.
Nou Barris

Berta Molina Gómez

El somni de l'Emma
Anna Ravell. Sants-Montjuïc

Emma Puig Fumadó

L'arbre màgic
Institut Escola Costa i Llobera. Sarrià-Sant
Gervasi

POESIA

Joana Amador López

Els números juganers
Escola Tabor. Eixample

Jan Caparrós Xambó

La meva camisa
Col·legi Santa Teresa de Lisieux.
Les Corts

Paula Castillo Ostos

Les lletres
Mare de Déu de la Soledat. Sant Andreu

Daniela Garcia Blanco

Les vocals
Peter Pan. Sarrià-Sant Gervasi

Biel Martín López

Les pel·lícules
Montserrat. Sants-Montjuïc

Adrià Martínez Sanz

El peix guitarra
Escola Antoni Balmanya. Sant Martí

Joan Pascual Crosas

Mary Poppins
IEA Oriol Martorell. Nou Barris

Arnau Pastor Güell

La meva gosseta
Sant Joan Bosco Horta. Horta-Guinardó

Daryl Valdez

El llibre
Escola Vedruna-Àngels. Ciutat Vella

ALUMNES DE 2n CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Marina Albreda Esclasans
Biografia d'un penjador
Escola El Sagrer. Sant Andreu

Pasión Baltra
La Rosalina vol caminar
Escola Vedruna-Àngels. Ciutat Vella

Víctor Guerra Godoy
Misteri sense resposta
Patufet. Gràcia

Joana Nadal Garcia
Les galetes de l'àvia
Escola Brasil. Sant Martí

Nàtalia Oller Aran
La perla de la vida eterna
Escola Itaca. Les Corts

Cristina Verònica Ortega Solà
El meu millor amic i la gla
Escola Palma de Mallorca. Nou Barris

Adrià Palazón Sempere
El Pep i la foscor
Escola del Mar. Horta-Guinardó

Mireia Soler Castel
Una història de mitjons
Montserrat. Sants-Montjuïc

Marina Carro Mascaró
Tres bons amics i la caixa misteriosa
Escola Els Llorers. Eixample

POESIA

Margot Algueró Gort
L'Alegria
Escola Reina Violant. Gràcia

Aitana Arias Aguallo
Amics
Escola Pia Luz Casanova. Nou Barris

Pau Corella Martín
El porteràs
La Salle Comtal. Ciutat Vella

Carla Domingo Paulino
La Terra
Miró. Sant Martí

Martina Gallego Guerrero
El drac Pep Master Chef
Jesús Maria. Sant Andreu

Àlex Mas Bastida
Les quatre estacions
Pia de Sarrià-Calassanç.
Sarrià-Sant Gervasi

Susana Ortiz Ruiz
Els planetes
Afageme. Sants-Montjuïc

Laia Pérez Morales
El meu poema
Col·legi Pare Manyanet. Les Corts

Jana Puig Coma
Silenci
Immaculada Concepció. Eixample

ALUMNES DE 3r CICLE DE PRIMÀRIA

NARRACIÓ

Sofia Batyрева

El punt i la coma

Sant Joan Bosco Horta. Horta-Guinardó

Luca de la Peña Corral

Un full en blanc

Escola Täber. Sarrià-Sant Gervasi

Roger March Segarra

Un bon amic

Escola Pau Vila. Sants-Montjuïc

Eulàlia Ortiz València

Gainda

Escola L'Arenal de Llevant. Sant Martí

Estefania Palacios Sánchez

Llibertat

Escola Josep Maria Jujol. Gràcia

Laia Requesens Pla

Una parella diferent

Escola Sant Ramon Nonat. Les Corts

Nais Santapau Arbós

La meva amiga Molly

Escola Pompeu Fabra. Sant Andreu

Paula Vacas Larrea

Ascensor

Mireia. Eixample

Greta Vilajosana Longan

Dentista

IEA Oriol Martorell. Nou Barris

POESIA

Nur Albarracin Albero

La filosofia

Escola Turó del Cargol. Gràcia

Laura Casaña Pardo

M'estic fent gran?

La Salle Comtal. Ciutat Vella

Jan Freixas Anguera

Un pot de mil records

Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia.

Sarrià-Sant Gervasi

José Antonio García Luna

Bombolles de sabó

Escola Baloo. Horta-Guinardó

Noa Martínez García

Sentiments

Escola Sant Pere Nolasc. Sant Andreu

Ariadna Muns Tovar

La por

Escola L'Arenal de Llevant. Sant Martí

Mariana Núñez Álvarez

Brisa suau

Escola Prosperitat. Nou Barris

Miquel Rodríguez Sansaloni

Poesia

Joan Pelegrí. Sants-Montjuïc

Ferran Soler Sales

La gran caixa de música

Escola Lavínia. Les Corts

ALUMNES DE 1r CICLE DE SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

NARRACIÓ

Joan Esteve Bassa

L'efecte papallona

Súniön. Sarrià-Sant Gervasi

Jaume Gómez Escuer

El gran bosc

Institut Ausiàs March. Les Corts

Gerard Gómez de Juana

S'ha comès un escrit

Institut Príncep de Viana. Sant Andreu

Helena Montolio Granda

El botó de 1942

Sadako. Gràcia

Sonia Montserrat López

La rebel·lió dels rellotges

Centre d'estudis Montseny. Sant Martí

Raquel Pera López

Una llarga espera

Institut Manuel Carrasco i Formiguera.
Horta-Guinardó

Èric Puyuelo Navarro

La volta al món d'un gra de sorra

Mireia. Eixample

Tamara Silveira Monteiro

L'últim somriure

Institut Emperador Carles. Sants-Montjuïc

Xia Turtós Palau

Carta d'amor a un estrany

IEA Oriol Martorell. Nou Barris

POESIA

Laia Bellés Latorre

Cadaqués

Escola Solc. Les Corts

Paula Carreras Moreno

Els límits

Immaculada Concepció. Eixample

Aitana Cortés Bonfill

Ràbia

Institut Menéndez y Pelayo.

Sarrià-Sant Gervasi

Lídia Martell Ballesteros

La fe

FEDAC Sant Andreu. Sant Andreu

Max Puente Piró

El pescador

Proa. Sants-Montjuïc

Joel Ruiz Jiménez

Explosió de tristesa

Sagrada Família Horta. Horta-Guinardó

Núria Serra Borrell

Quins polítics!

Escola Pia Sant Antoni. Ciutat Vella

Sara Tarrats Somalo

Una gran actuació

El Clot. Sant Martí

Adrián Vizcaino Rodríguez

Poesia de les poesies

Institut Sant Andreu. Nou Barris

ALUMNES DE 2n CICLE DE SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

NARRACIÓ

Júlia Fernández Masana

L'altre punt de vista
Montserrat. Sants-Montjuïc

Montserrat Flores García

L'inspector Carranza
Institut Joan Boscà. Les Corts

Maria Franco Provenzal

Bitllet senzill
Institut Pablo Ruiz Picasso. Nou Barris

Antonio Menacho Romañà

Oda a Atles
La Salle Bonanova. Sarrià-Sant Gervasi

Irene Muñoz Simó

Quan el vent
Claret. Gràcia

Pau Picas Gil

Des del món petit
Institut Verdaguer. Ciutat Vella

Queralt Portell de Montserrat

Els arbres del carrer perden la fulla a la primavera
Institut Manuel Carrasco i Formiguera.
Horta-Guinardó

Alexandra Rodríguez Stegemeijer

Tinc una cita
Grèvol. Sant Martí

Dana Tahhan Abdelhamid

Demano un desig
Institut L'Alzina. Sant Andreu

POESIA

Ona Bru Gómez

Ulls enteranyinats
Escola Solc. Les Corts

Núria Carrascal Corbera

Exaltació de la humilitat
Jesús, Maria i Josep. Sant Andreu

Clara Conangla Torres

Jo també sé viure sola
Escola Pia Sant Antoni. Ciutat Vella

Aina Gustamante Clavell

La no inspiració
INS Valldemossa. Nou Barris

Carolina Lleida Asensio

És que sóc de ciències
Grèvol. Sant Martí

Magalí Luna Perelló

L'esquelet
Institut Poeta Maragall. Eixample

Lucia Mont Detorres

Soledat
Institut La Sedeta. Gràcia

Cristina Navarro Pascual

Queda prohibit
Sant Marc de Sarrià. Sarrià-Sant Gervasi

Sara Serrat Espinosa

La festa de les hormones
Joan Pelegrí. Sants-Montjuïc

**ALUMNES DE SECUNDÀRIA POSTOBLIGATÒRIA
(BATXILLERAT I CICLES FORMATIUS)**

NARRACIÓ

Núria Bruch Tàrrega
Una realitat de llegenda
Gravi. Gràcia

Amal El Allame
Tarda de tardor
Institut Miquel Tarradell. Ciutat Vella

Sira Esclasans Cardona
Un, dos, tres, pica paret!
Institut Jaume Balmes. Eixample

Saray Fernández Aznar
Tinta negra
INS Valldemossa. Nou Barris

Adrià Hernández Pineda
Entropia
Virolai. Horta-Guinardó

Ignasi Peralta Martínez
Noves tecnologies
Institut Lluís Vives. Sants-Montjuïc

Andrea Piedrafita Peña
Fora de servei
Jesuïtes El Clot. Sant Martí

Oriol Roche Morgó
Poemes vestidets de desig
Institució Cultural del CIC.
Sarrià-Sant Gervasi

Marina Villalba Carballo
Retalls d'una vida
Institut Ausiàs March. Les Corts

POESIA

Anna Alcantud Marot
Fugaç
Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia.
Sarrià-Sant Gervasi

David Almécija Sánchez
Sender a l'oblit
Jesús, Maria i Josep. Sant Andreu

Renzo Bruera
Plou
Institut Salvador Espriu. Sant Martí

Maria Cadefau Fabregat
Stromboli, rugit de foc
INS Valldemossa. Nou Barris

Sonia Cussó Canales
Temps de viure
Institut Verdaguer. Ciutat Vella

Adrián Guillen Hernández
Ell i... ella?
Institut Narcís Monturiol. Horta-Guinardó

Nil Boix Besora
Mascaró de barriada
Proa. Sants-Montjuïc

Elisenda Passola Lizandra
Novembre I
Institut Jaume Balmes. Eixample

Nataly Velásques Macías
L'espill que ens aguaita
Institut Les Corts. Les Corts

ALUMNES AMB NECESSITATS EDUCATIVES ESPECIALS

PRIMÀRIA

Ainhoa Bosom Pons

Què passaria si jo fos una papallona
Jesús-Maria Claudina Thévenet.
Nou Barris

Daniel Patón Caneiro

Sant Jordi Pokemon
Rel. Horta-Guinardó

Gonzalo Pinedo Manjavacas

Records
Guru. Sarrià-Sant Gervasi

SECUNDÀRIA

Paola Burga Chávez

La flor màgica
CEE La Ginesta. Horta-Guinardó

Aleix Comas Gayete

El cavaller gandul
Taiga. Sarrià-Sant Gervasi

Juan Díaz González

Ponti Rap
CEE Pont del Dragó. Sant Andreu

Sergi Hitos Vilaseca

Aquesta és la meva història
Urgell. Eixample

Arcides Mateo Terrero

La Laura i el seu amic
CEE Sant Joan de la Creu. Nou Barris

